

ватъ безвъзвратно. Откъмъ дѣсно се явяватъ двама войници и фелдфебелтъ, който е тежко раненъ и войниците го носятъ на ржце.

Ф. — Следъ като войниците го полагатъ седналь на възвишението къмъ центъра: — Войници! Нека свалимъ шапки предъ паметъта на загиналия ни последенъ вождъ — ветерана. — Свалятъ шапки, после: — Богъ да го прости!

Войниците. — Едва пришепватъ: — Богъ да го прости!

Ф. — Следъ кратка пауза на войниците: — А сега ме оставете. Много кръвъ изтече отъ мене и чувствавамъ, че силитъ ме напускатъ вече. — Полита да легне, но войниците го подпиратъ. После на тѣхъ: — Азъ ще умира тукъ, но само едно ще ви моля: Като се върнете у домоветъ си, разправете на вашитъ близки, на вашитъ деца и внуци, че на този участъкъ отъ южния ни фронтъ при Добро поле се погребва една велика, приказна и нечута слава на най-малкия, но най-героичния народъ презъ време на свѣтовната война. Този народъ отстѣпи, защото бѣ надмогнатъ отъ неприятелитъ, които бѣха цѣль свѣтъ, но не бѣ победенъ. С . . . богомъ. — Умира. Войниците се отдръпватъ съ шапки въ ржце, наведени надъ трупа на фелдфебела, когото оплакватъ неутешимо. Небето се помрачава, а побледнѣлото слънце е вече на залъзъ.

Край.

